

Arrest

nr. 120 841 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Pashtoun, afkomstig uit Sangi Shah, Jalrez/Maydan Shahr, Maydan Wardak (Afghanistan). U bezit de Afghaanse nationaliteit en woonde tot aan uw vertrek in voornoemd dorp.

Nadat Karzai aan de macht kwam, werd uw vader Najibullah lid van de Taliban. Uzelf volgde les in de moskee en hielp uw moeder met het huishouden. Op 5 Hamal 1387 (i.e. 24 maart 2008) kwamen enkele Talibs echter naar jullie huis met de boodschap dat uw vader 5 maanden voordien overleden was. De daaropvolgende dagen kwamen de Taliban 's avonds/'s nachts naar de moskee om er jongens

te overtuigen en rekruteren, al lieten ze zich eveneens ontvallen dat ze – gezien het de wens van uw vader was – ook u zouden meenemen. Op 10 Hamal 1387 (i.e. 29 maart 2008) begonnen de Taliban, toen u zelf ook in de moskee aanwezig was, opnieuw te preken. Toen ze uw naam lieten vallen, begon u de Talibs evenwel uit te schelden en zei u hen dat de dood van uw vader hun schuld was, hetgeen hen er toe deed besluiten u neer te slaan. Hierop kwamen uw moeder en de dorpsoudsten tussen, met de vraag om u tijd te gunnen. De Talibs waren dit voorstel niet genegen en zeiden u, indien nodig, zelfs gedwongen mee te nemen. Nadien lieten ze u echter toch met uw moeder huiswaarts keren. Aldaar beslisten jullie dat jullie maar beter het huis verlieten en bij uw oom onderdak gingen wonen. Deze stelde evenwel dat u maar beter het land kon verlaten en begon een smokkelaar voor u te zoeken, aan wie hij u op 13 Hamal 1387 (i.e. 1 april 2008) overdroeg. Deze bracht u nadien op de hoogte dat de Afghaanse autoriteiten, eveneens op 13 Hamal 1387, een huiszoeking zouden uitgevoerd hebben bij u thuis, op zoek naar u. Op 15 Hamal 1387 (i.e. 3 april 2008) vertrok u uiteindelijk via Nimroz (Afghanistan) naar Zahedan en Shiraz (Iran), vanwaar u vervolgens via een aan u onbekende route verder naar België reisde. Op 10 juni 2008 vroeg u hier een eerste maal asiel aan. Nadien vertrok u echter naar het Verenigd Koninkrijk zonder de afhandeling van uw aanvraag af te wachten, hetgeen er toe leidde dat u op 13 januari 2009 een weigeringsbeslissing werd betekend. In het Verenigd Koninkrijk vroeg u nooit asiel aan, tot u op 22 maart 2013 door het UK Home Office ontboden werd en, nadat uw vingerafdrukken er genomen werden, verteld werd dat u terug naar België zou gestuurd worden, hetgeen geschiedde op 22 april 2013. Op 24 april 2013 vroeg u hier in België voor een tweede maal asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u geen enkel document neer. Wel legde u een kopie van het Britse paspoort van Naema Abdi Abdillahi neer, de Somalische Britse met wie u in het Verenigd Koninkrijk religieus zou getrouwd zijn, alsook enkele foto's van jullie samen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat u noch uw identiteit, noch uw nationaliteit aan de hand van documenten wist te staven. Dat u uw tazkara kwijtspeelde toen u in 2008 in een Belgisch opvangcentrum verloor (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp.), is in deze geen afdoende verklaring, te meer u op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat uw tazkara in Afghanistan achtergebleven was. Bovendien dient ook opgemerkt worden dat uw verklaringen eveneens vragen doen rijzen ivm uw herkomst. Zo stelde u immers dat uw dorp, Sangi Shah, tot het district Jalrez behoort (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 2; 7), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog zei dat het in Maydan Shahr ligt, om nadien dan weer te beweren dat het in Maydan Shahr ligt, maar dat het dichterbij Jalrez ligt omdat het daar deel van uitmaakt (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 7-8); terwijl het volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie weldegelijk in Maydan Shahr ligt. Tot slot dient in verband ook nog opgemerkt te worden dat u zichzelf evenzeer tegensprak mbt uw reisweg. Zo beweerde u immers dat u via Nimroz Afghanistan verliet en vervolgens direct naar Zahedan en Shiraz (Iran) reisde, maar dat u geen zicht had op uw verdere reisweg daar de smokkelaar(s) jullie hierover niets vertelde(n) (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 4-5), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat u 5 dagen te Quetta (Pakistan) verbleef alvorens verder naar Iran te reizen (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 4-5)

Verder dient ook aangestipt te worden dat zowel het feit dat u in 2008 de afhandeling van uw asielvraag in België niet afwachtte, als het feit dat u gedurende de daaropvolgende jaren nooit asiel aanvraagde in het Verenigd Koninkrijk (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 5-6), op zich reeds uw beweerde vrees voor vervolging ondermijnen. Dat u België verliet ingevolge problemen met uw smokkelaar (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 5-6), is nog enigszins aannemelijk. Dat u echter in het Verenigd Koninkrijk nooit asiel aanvraagde daar anderen u vertelden dat u dan naar Afghanistan zou teruggestuurd worden (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, p. 6), is weliswaar niet verzoenbaar met het gedrag van iemand die beweert omwille van een gegronde vrees voor vervolging zijn land verlaten te hebben. Dat u in maart 2013 uiteindelijk wel zelf asiel zou aangevraagd hebben in het Verenigd Koninkrijk is niet aannemelijk (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, p. 6), te meer u nadien nog liet optekenen dat u eerst een brief van het UK Home Office kreeg – waarin stond

dat u zich diende aan te bieden – en dat u pas de dag dat u zich aanbood asiel aanvraag toen bleek dat ze u wilden arresteren (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 14-15)

Bovenstaande bemerkingen terzijde dient ook aangehaald te worden dat u destijds niet de enige jongere uit uw dorp/regio zou geweest zijn die de Taliban wilde rekruteren (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 12-13; 15-16), én dat u als gevolg van enkele ongerijmdheden/tegenstrijdigheden in uw verklaringen niet aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de Taliban gevisieerd werd. Zo is het op zich maar weinig waarschijnlijk dat de Taliban de dorpsoudsten en uw moeder zeiden dat ze u, of uw nu wou of niet, zouden meenemen – zelfs nadat deze hen gesmeekt hadden dit niet te doen en u tijd te geven – om u vervolgens toch met uw moeder huiswaarts te laten keren (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 15-16; 17). Voorts sprak u zich verschillende keren tegen, ondermeer door te beweren dat u op 13 Hamal 1387 – dezelfde avond dat de Afghaanse autoriteiten, op zoek naar u, een huiszoeking bij u thuis zouden verricht hebben – door uw oom aan de smokkelaar overgedragen zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 15-16; 17), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat u op 13 Hamal 1387 - op de avond van de huiszoeking – bij uw oom zou geweest zijn en hij u pas op 15 Hamal 1387 aan de smokkelaar overgedragen zou hebben (Vragenlijst CGVS, 30 april 2013, p. 4). Dat de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) u slecht zou begrepen hebben (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, p. 17), is in dit opzicht geen afdoend verklaring, te meer u in het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal nog aangaf dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken geen problemen waren en alles vlot verlopen was (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, p. 2). Dat uw moeder u op 13 Hamal 1387 op de hoogte bracht van de komst van de autoriteiten en uw oom u vervolgens naar de smokkelaar zou gebracht hebben, zou wel een mogelijk verklaring zijn, ware het niet dat u eerder vermeldde dat het de smokkelaar was die u over de komst van de autoriteiten zou geïnformeerd hebben (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, p. 18). Tot slot dient aan deze reeks tegenstrijdigheden nog toegevoegd worden dat uw bewering dat de Afghaanse autoriteiten, op zoek naar u, bij u thuis een huiszoeking zouden verricht hebben daar ze vernomen zouden hebben dat u bij de Taliban wilde gaan (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 15-16; 18) eveneens haaks staat op de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ): ‘Op 13 Hamal 1387 kwamen de autoriteiten bij ons thuis. Ze hadden informatie over mijn vader en zijn activiteiten voor de Taliban. Ze zeiden dat ze wapens kwamen zoeken’ (Vragenlijst CGVS, 30 april 2013, p. 4).

Dat de Taliban op heden nog steeds naar u op zoek zouden zijn, en zelfs zouden geweten hebben dat u vanuit het Verenigd Koninkrijk weggestuurd zou worden (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 12-13), is evenmin aannemelijk, daar dit alles op niets gebaseerd lijkt te zijn. Gevraagd hoe u dit alles wist, beweerde u immers dat kinderen in het dorp dit van Talibs in de moskee gehoord zouden hebben en dat de Taliban via diezelfde kinderen eveneens informatie over u zou hebben (Gehoorverslag CGVS, 5 september 2013, pp. 12-13).

Tot slot dient in dit verband ook verwezen te worden naar het RVV-arrest 102.902 van 15/05/2013, waaruit blijkt dat – zelfs indien aan uw verklaringen al geloof zou kunnen gehecht worden, quod non – een asielzoeker die gedwongen rekrutering vreest deze kan ontlopen mits hervestiging in een stedelijk gebied dat onder regeringscontrole staat: “In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het EHRM recent dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie heeft, noch de operationele capaciteit, om ‘low level collaborators’ te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle, waardoor het terugsturen van asielzoekers met een dergelijk profiel geen inbreuk vormt op artikel 3 EVRM (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97). Naar analogie met het voorgaande kan dan ook worden besloten dat verzoeker gedwongen rekrutering van de taliban kan ontlopen door zich in Kabul te vestigen. Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de operationele capaciteit van de taliban zich in Kabul beperkt tot sporadische gerichte aanvallen tegen “hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar westerlingen verblijven”.

Gelet op dit alles is het dus niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Dientengevolge kan de vluchtelingenstatus u dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten veranderen op zich niets, daar ze louter betrekking hebben op Naema Abdi Abdillahi, de Somalische Britse met wie u in het Verenigd Koninkrijk religieus zou getrouwd zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen

typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar u over een intern vluchtalternatief beschikt, in casu de stad Kabul.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden immers de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken ("UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013). Voorts spreekt u zowel Pashtou, Dari als Engels, hetgeen u eveneens in staat moeten stellen uw integratie in Kabul te bewerkstelligen. Dat u zich te Kabul niet zou kunnen vestigen, houdt op zich ook geen steek, daar reeds bleek dat uw beweerde problemen niet aannemelijk zijn. Ook vanuit het kader van uw asiëldossier bekeken is er dus geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen hervestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1 (A) (2) van het vluchtelingenverdrag, van artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van de vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de onderzoeks-, de zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht. In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat hij de twijfels van de commissaris-generaal omtrent zijn Afghaanse identiteit, nationaliteit en herkomst uit Maidan Shahr van de provincie Maidan-Wardak, alsook zijn reisweg niet kan weerleggen. Hij benadrukt evenwel dat hij wel degelijk van deze regio afkomstig is en de Afghaanse nationaliteit bezit. Verzoeker erkent ook dat hij in het Verenigd Koninkrijk nooit asiel heeft ingediend, maar stelt dat andere personen hem influisterden om dit niet te doen. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen stelt verzoeker dat er een communicatiegebrek was met de tolk op de dienst Vreemdelingenzaken.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij de overweging van een binnenlands vluchtalternatief na moet worden gegaan of de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Er moet ook worden nagegaan of er redelijkerwijze van de asielzoeker kan worden verwacht om zich daar te vestigen. Verzoeker betwist dat de stad Kabul een redelijk vluchtalternatief voor hem zou vormen. Er moet immers rekening gehouden worden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker (gezondheid, leeftijd, sociaal netwerk) met de kansen op het voorzien in hun eigen levensonderhoud, enzovoort. Het is aan de commissaris-generaal om dit aan te tonen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een standaard motivering zonder werkelijk rekening te houden met verzoekers profiel. Verzoeker verwijst daarbij naar de UNHCR richtlijnen van 23 juli 2003 over de notie intern vluchtalternatief. Bovendien werd geen rekening gehouden met verzoekers standpunt over het intern vestigingsalternatief. Zo is er geen relevantie-analyse geweest. Ook is onvoldoende informatie verzameld over de situatie in Kabul. De commissaris-generaal steunde zich enerzijds op het UNHCR rapport van 6 augustus 2013 en op het Cedoca document "COI focus Afghanistan veiligheidssituatie Kabul stad van 5 september 2013". Verder stelt verzoeker dat artikel 48/4 op ruime wijze geïnterpreteerd moet worden. De subsidiaire beschermingsstatus dient niet enkel toegekend te worden wanneer er een reëel risico is voor een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict, doch ook indien er een reëel risico is op onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst. Bij de beoordeling van dit laatste dient niet enkel rekening gehouden te worden met de veiligheidssituatie in Kabul maar ook met de levensomstandigheden aldaar. Dit is in casu niet gebeurd. Hij verwijst daarbij naar een arrest van de Raad nummer 115 742 van 10 oktober 2013. Verzoeker is nooit eerder in Kabul geweest heeft geen familie nog vrienden of kennissen. Hij heeft er geen sociaal netwerk teneinde er een leven te kunnen opbouwen. Verzoeker meent dat dan ook niet is aangetoond dat verzoeker op een menswaardige wijze in Kabul zou kunnen leven. Er werd niet gekeken naar zijn persoonlijke omstandigheden en dat zijn kansen op "economisch overleven". Het "redelijke" karakter van het vluchtalternatief is aldus onvoldoende nagegaan.

Verzoeker wijst nog op een rapport van het UNHCR "Research paper no. 247") waaruit blijkt dat Afghanen veel moeilijkheden kenden bij een terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag. Deze moeilijkheden zijn volgens verzoeker nog groter als dient te worden teruggekeerd naar een plaats waar men nooit eerder gewoond heeft.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht

van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De middelen worden dan ook eerst besproken in de mate ze betrekking hebben op de vluchtelingenstatus en vervolgens in de mate ze betrekking hebben op de subsidiaire bescherming.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit oordeel steunt op de volgende motieven:

- verzoeker kan noch zijn nationaliteit, noch zijn identiteit staven aan de hand van documenten; daarnaast werd ook nog vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de herkomst uit zijn dorp Sangi Shah niet eenduidig waren en dat verzoeker zich ook tegensprak met betrekking tot zijn reisweg;
- verzoeker diende reeds in 2008 een asielaanvraag in België in, waarvan hij de afloop niet afwachtte en vertrok naar het Verenigd Koninkrijk, waar hij nooit asiel aanvroeg. Dit ondermijnt de beweerde vrees voor vervolging ernstig;
- verzoeker was in zijn dorp niet de enige die de Taliban wilde rekruteren en daarnaast waren er een aantal ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker persoonlijk door de Taliban geviseerd werd. Zo wordt het als onwaarschijnlijk beschouwd dat de Taliban eerst verklaarden dat ze verzoeker hoe dan ook zouden meenemen, waarna ze verzoeker alsnog toelieten met zijn moeder huiswaarts te keren. Verzoeker sprak zich ook tegen met betrekking tot het feit dat verzoekers oom hem aan de smokkelaar overdroeg op de avond van de huiszoeking dan wel twee dagen na deze huiszoeking. Verzoeker verklaarde enerzijds nog dat zijn moeder degene was die hem op de hoogte bracht van de komst van de autoriteiten en anderzijds dat het de smokkelaar was die hem hiervan op de hoogte bracht. Verder verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat de autoriteiten op zoek waren naar verzoeker en daarom een huiszoeking verrichtten omdat ze gehoord hadden dat verzoeker zich bij de Taliban wilde aansluiten. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter dat de autoriteiten bij de huiszoeking op zoek waren naar wapens;

- verzoekers verklaring dat de Taliban heden nog steeds naar hem op zoek zouden zijn en zelfs zouden weten dat hij vanuit het Verenigd Koninkrijk gestuurd zou worden, blijkt nergens op gebaseerd te zijn;
- bovendien wordt erop gewezen dat -zelfs indien aan verzoekers verklaringen al geloof zou worden gehecht -quod non- een asielzoeker die gedwongen rekrutering vreest deze kan ontlopen door hervestiging in een stedelijk gebied dat onder regeringscontrole staat, zoals de stad Kabul.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven niet betwist en de juistheid ervan zelfs impliciet toegeeft. Hij herhaalt echter dat hij wel degelijk afkomstig is uit de provincie Maidan-Wardak en dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit. De Raad meent echter dat verzoeker met deze loutere beweringen de juistheid en de pertinentie van de voorgegeven motieven niet weerlegt. Zoals hoger reeds gesteld, komt het de asielzoeker toe aan te tonen dat hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Op basis van de door verzoeker aangebrachte elementen kon in casu niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Met betrekking tot het niet indienen van een asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, kan verzoekers verklaring dat andere personen hem hadden ingefluisterd dat hij geen asiel mocht aanvragen, niet worden aangenomen. Van iemand die beweert omwille van een gegronde vrees voor vervolging zijn land te hebben verlaten, kan worden verwacht dat deze zich bij de autoriteiten van het land waarvan hij de bescherming zoekt aanmeldt. Bovendien rust op de asielzoeker een medewerkingsplicht en moet dit motief worden samen gelezen met de naaste motieven, waaruit onder meer blijkt dat verzoeker in het Verenigd Koninkrijk pas asiel aanvraag toen bleek dat de Britse overheid hem wilde arresteren.

Waar verzoeker de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen nog wijt aan slechte communicatie met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt zulks geenszins uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal, noch uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken. Vooreerst verklaarde verzoeker dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vlot verlopen was en dat er geen problemen waren. Met betrekking tot de verklaring dat de Taliban eerst verzoeker zonder enig uitstel wilden meenemen en hem vervolgens toch lieten gaan, blijkt deze vaststelling duidelijk uit het gehoorverslag (p. 17). De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad geen logische verklaring geeft voor deze plotse omslag in het gedrag van de Taliban.

Met betrekking tot het tijdstip waarop verzoeker aan de smokkelaar werd overgedragen, sprak verzoeker zich ook tegen met betrekking tot het feit dat verzoekers oom hem aan de smokkelaar overdroeg op de avond van de huiszoeking dan wel twee dagen na deze huiszoeking. Verzoeker verklaarde enerzijds nog dat zijn moeder degene was die hem op de hoogte bracht van de komst van de autoriteiten en anderzijds dat het de smokkelaar was die hem hiervan op de hoogte bracht (gehoorverslag p. 18). Verder verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat de autoriteiten op zoek waren naar verzoeker en daarom een huiszoeking verrichtten omdat ze gehoord hadden dat verzoeker zich bij de Taliban wilde aansluiten. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter dat de autoriteiten bij de huiszoeking op zoek waren naar wapens. Al deze tegenstrijdigheden komen uitdrukkelijk voor in het gehoorverslag, derwijze dat de Raad niet inziet op welke wijze dit te wijten kan zijn aan slechte communicatie met de tolk. Verzoeker laat ook na dit nader te duiden. De Raad meent dan ook dat de tegenstrijdigheden moeten worden behouden.

Verder betwist verzoeker niet dat het merkwaardig is dat de Taliban zouden weten dat verzoeker uit het Verenigd Koninkrijk zou worden weggestuurd. Ten slotte wordt ook terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing dat zelfs indien aan verzoekers verklaringen geloof zou worden gehecht, wat niet het geval is, verzoeker zich zou kunnen hervestigen in een stedelijk gebied dat onder regeringscontrole staat, zoals de stad Kabul. Op basis van deze motieven bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het vluchtelingenstatuut niet toe te kennen.

2.2.2. Nopens de subsidiaire bescherming

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betwist verzoeker in essentie dat de stad Kabul als vestigingsalternatief redelijk zou zijn. Vooreerst stelt hij dat hij hieromtrent niet werd gehoord. Hij meent ook dat de bestreden beslissing tekortschiet in de zogenaamde relevantie-analyse, zoals de UNHCR richtlijn vereist. Hij stelt aldus dat hij het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, niet enkel wat betreft de veiligheidssituatie, maar ook wat betreft de levensomstandigheden in Kabul. Verzoeker stelt dat het aan de commissaris-generaal is om het tegendeel aan te tonen en dat aldus geen afwegingen heeft gemaakt van het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij stelt dat hij nooit eerder in Kabul is geweest, er geen familie heeft noch vrienden of kennissen en evenmin heeft hij er een sociaal netwerk. Verzoeker stelt aldus dat in de bestreden beslissing een antwoord wordt gegeven op vraag c van de UNHCR-richtlijn over het intern vestigingsalternatief, met name omdat zijn problemen met de Taliban niet geloofwaardig

worden geacht, maar dat de d-vraag van de UNHCR relevantie-analyse, met betrekking tot de vraag of verzoeker bij herlocalisatie een risico op vervolging loopt of een andere ernstige schade, niet werd gesteld. Hij stelt dat Kabul voor iemand met het profiel van verzoeker geen redelijk vluchtalternatief is dat zou toelaten zich op een menswaardige wijze te vestigen in Kabul en er een leven te kunnen opbouwen. Het gaat hier om een standaardmotivering waarbij enkel wordt vastgesteld dat verzoeker volwassen is, voldoende talen spreekt en dus wel elders kon leven.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40).

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat met betrekking tot de ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dat de stad Kabul een veilig alternatief is voor verzoeker. Dit wordt gebaseerd op het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs from Afghanistan" van 6 augustus 2013. Deze veiligheidsrapportering wordt door verzoeker niet betwist, verzoeker richt zich in het middel op de vraag of dit vestigingsalternatief wel een redelijk alternatief vormt. Zoals hierboven reeds gesteld en bevestigd wordt door de richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013, wordt een intern vestigingsalternatief in het algemeen als redelijk beschouwd wanneer bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt echter dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Derhalve wordt ten aanzien van verzoeker gemotiveerd dat voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen vervalt in dergelijke stedelijke gebieden onder regeringscontrole. Daarnaast spreekt verzoeker zowel Pashtou, Dari als Engels, hetgeen zijn integratie in Kabul kan bewerkstelligen. Verzoeker betwist deze redengeving en benadrukt herhaaldelijk het feit dat hij alleenstaande is, doch toont daarmee niet aan dat hij het risico loopt in een vluchtelingenkamp terecht te komen of op een andere wijze geen toegang zal hebben tot de noodzakelijke infrastructuren om in zijn basisbehoeften te voorzien. De Raad sluit zich dan ook aan bij het hoger aangehaalde oordeel conform de rechtspraak van het EHRM en de richtlijnen van UNHCR dat verzoeker als alleenstaande man die het Pashtou, Dari en het Engels beheerst, beschikt over een redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt dan ook geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT